

RESPOSTA A LA SENTÈNCIA

La Delegació empastifada i la comissaria empolsegada

L'operatiu de neteja sap quina ha sigut la nit més difícil

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Els globus grocs espetegen fort quan els empleats de la neteja municipal els trepitgen. Cadascun porta escrita o bé una consigna de suport als presos polítics o bé un retret a la policia. És impossible arribar a la Delegació del govern espanyol, els quatre accessos estan tallats al trànsit i als viants, i a la cantonada de Mallorca amb Bruc s'hi acumula la brossa.

Hi ha hagut una *performance* molt aparatosa, regals fèids per a l'enemic. La poètica dels globus és una excepció, la majoria són bosses d'escombraries plenes, llaunes, brics, gots del McDonald's i l'Starbucks, ampolles, garrafes i tota mena de paperots. També s'hi ha llançat un exemplar de l'últim llibre de Risto Mejide. De creativitat que no en falti. “¿No els podeu treure les tanques perquè treballin millor? ¿Us agrada veure'ls patir? Jo flipo!”, etziba als policies que vigilen un rodamon amb una cervesa a la mà. Té lògica el que els diu: és de difícil accés la brossa situada enmig dels triangles que formen les tanques del cordó policial. No li fan cas, esclar.

Pregunto a una de les treballadores com porta tants dies de feina extra: “Està sent dur, cada dia des de les dues del migdia a les quatre de la matinada”. Com que s'han cremat tants contenidors, les tasques de neteja s'han fet molt més feixugues. El responsable de l'operatiu té clar quina ha sigut la més complicada: les llambordes arrencades de plaça Urquinaona divenen a la nit. També la més desoladora.

Les papereres dels voltants estan, òbviament, buides. I observar les cantonades és poder jugar a fer apostes sobre quants n'hi ha i quants han sigut cremats. “Empor-teu-vos la policia també”, suggereix algú als escombriaires, sempre tapats, sempre discrets, sempre eficients en la seva sacrificada feina. Al bar Petit Tibetano, a la mateixa cantonada de la *performance*, fa una estona gairebé no s'hi podia estar. Ara uns quants amics comenten la jugada. El Marcelo s'ha quedat descansat, després de tirar tota mena de desferres: “Són una merda, o sigui que no haurien de sentir-se molestos!” Els manifestants han passat primer per passeig de Gràcia amb Diagonal i han enfilat fins a la comissaria de Via Laietana. Pau Claris avall ple de bosses a la vorera i rastres d'asfalt cremat. Mobiliari urbà amb desperfectes, un senyal de trànsit despenjat i cantonades orfes de color blau, groc i verd. A la plaça Urquinaona impressionen les clapes sense llambordes i sense asfalt. També la parada d'autobús calcinada i la terrassa de bar destrossada.

“Sembla un cementiri”

En dia d'ofrenes pestilents, qui observa la façana de la Prefectura de Via Laietana constata un contrast colpidor: les flors que uns quants ciutadans han portat als policies nacionals per agrair-los la seva feina dels últims dies. Hi ha també alguna bandera espanyola. “Que s'ha mort algú aquí?”, pregunta una passavolant. “Sembla un cementiri, això”, afegeix. Haurien de posar les flors en aigua, si no, es pansiran de seguida.

Molts manifestants seuen a terra, canten i passen l'estona ajudats pel Tomeu, que toca la guitarra i entona uns quants *hits*. Els supermercats de la zona porten dies amb boníssima sortida de cervesa, tota mena de *snacks* i molta aigua amb gas.

Via Laietana
El ‘Bella ciao’ mai falla i el bar H3 és un clàssic irreductible

Escenari
A Urquinaona impressionen les clapes sense llambordes

Operaris de la neteja recullen la brossa que els manifestants havien llançat davant la Delegació del govern espanyol a Barcelona. JORDI ROVIRALTA

Les papereres vessen de llaunes, i el terra també. “Us ho endureu, tot això?”, “Que ho netegi la Colau”. Després comprovar que la majoria s'ho endú. Una estona passejant per allà et permet comprovar diverses coses. Que els llauners són uns supervivents de mil batalles. Que el *Bella ciao* mai falla. Que cantar a una periodista de La Sexta “*Si que se entera, esta reportera*” és també una manera de pressionar-la. Que el bar H3, just al costat de la comissaria –sí, aquell que tanca tan tard– és un clàssic irreductible que té, per si mateix, un reportatge.

Parlo amb uns turistes que fan esforços per esquivar la multitud –ja són ganes de voler passar per allà tant si com no–. “Heu trobat la ciutat molt bruta”. “Ui! Som de Nàpols, no hi ha

res que ens espanti”. Dues noies argentines em pregunten què hi fan aquelles flors allà fora. Els hi explico i em pregunten si els presos polítics són allà dins. “Al nostre país tenim moltes comissaries amb història”, diuen. Història com la que tenim al davant i que explica el plafó instal·lat per l'Ajuntament: “El 43 de Via Laietana, memòria de la repressió”.

Està pintat i ratllat amb fúria, però encara és llegible. Qui deu tenir tant d'interès en esborrar la història? Per cert, just abans de marxar, quan ja poca gent queda i regna la calma, em fixo en la cortina de plàstic que tapa la porta de l'entrada. És d'aquelles que s'utilitzen quan es fan reformes a les cases perquè la pols no es fiqui per les escletxes. Han fet tard, em sembla. ■